

వైశాల్యం

“ఎమండీ! ఇంకా ఎన్నాళ్ళీ పీడ మనకు?”

“దేన్ని గురించి నువ్వనేది?”

“ఎం తెలీనట్లు మాట్లాడకండి. మీ ఊరి సంతను రప్పించి నా కంటగట్టారు. వాళ్ళకు అడ్డమైన చాకిరి చేయలేక చస్తున్నాను. మీ కడుపులో మాత్రం చల్ల కదలడంలేదు.”

“అలా నోరెందుకు పారేసుకుంటావ్? నీ సూటి పోటి మాటలకు తట్టుకోలేక, వారు మొన్ననే పోతామన్నారు. ఇంకో నాలుగు రోజులుండమంటే ససేమిరా అన్నారు. ఇక గత్యంతరంలేక వచ్చే ఆదివారం ట్రైన్కి టికెట్లు బుక్ చేశాను. నీవిక నిరభ్యంతరంగా నీ కళ్ళు చల్చార్చుకోవచ్చు.”

“అనండి. ఇంత చేసే మళ్ళీ నన్నే అనండి. మీకు మాత్రం వేరే ఎవరున్నారు గనుక! అనవసరంగా నన్నాడిపోసుకుంటారు కానీ, నా కష్టం, తిప్పలు మీకేమైనా పట్టిందా? పిల్లలకు పరీక్షలు - అటు వారిని చూడాలా? ఇటు మీ జనాలకు కాఫీలు, టిఫిన్లు, భోజనాలు అమర్చాలా? ఇలా మనం వాళ్లను మేపుతూ, ఊరంతా తిప్పుతుంటే ఖర్చు సరే, శ్రమ మాటో? వీళ్లు పది రోజులుండిపోతారు గానీ, ఆ తర్వాత నెల రోజుల వరకు కూడా నేను కోలుకోలేను.”

“నీ పాట్లు నాకు తెలీవా సునీతా? కాని వారి తరపునుంచి కూడా ఆలోచించు. ఏదో మనం పట్టుపట్టాం గదా అని వారు ముంబయి వచ్చారు. వారికింత భోజనం పెట్టి, ఊరు చూపిస్తే అరిగిపోతామా, కరిగిపోతామా? వాళ్లు మా అమ్మానాన్నలకు చేసే సేవలతో పోలిస్తే, మన శ్రమ ఏపాటి? ఒక్కగానొక్క కొడుకును. మంచి హోదా గల ఉద్యోగంలో ఉన్నాను. ఐనా అమ్మా నాన్నలకు సేవ చేసే అదృష్టానికి నోచుకోలేదు నేను. కారణాలేమైతేనేం. వారు మనతో ఉండడానికి రారు, మనం “ఊళ్ళో” ఉండలేము. ఇప్పుడు వీరయ్య దంపతులేగా మా వారిని ఆదుకుంటున్నది? మొక్కుబడిగా నెలనెలా ఇంతని డబ్బు పంపగానే సరిపోతుందా? మనతో, మన పిల్లలతో గడిపే అనుభూతి వారికి దొరుకుతుందా? ఈ వయసులో వారి మానాన వారిని వదిలేసి మనం మాత్రం హాయిగా ఉంటున్నాం. వయసు పండిన మా వారికి అండగా నిలిచాడు వీరయ్య. దినవెచ్చాలు తెచ్చివ్వడం దగ్గర్నుంచి, రోగాలో, నొప్పులో వస్తే చికిత్సకని పట్నం తీసుకుపోయేవరకు అన్నీ అతనే చూస్తున్నాడు. అందుకని కొన్ని రోజులు ఓర్చుకో. ఆ తరువాత మనం మళ్ళీ రమ్మన్నా రారు” ఉద్యోగంగా అన్నాడు వివేక్.

మూతి విరుస్తూ వంటగదిలోకి నడిచింది సునీత.

వీరయ్యది వివేక్ వాళ్ల ఊరే. పక్క పక్క ఇళ్లు. ఒక్క కులం వారు కూడా కారు.

రక్తసంబంధానికి అతీతమైన అనురాగ బంధం వారిది.

చిన్నప్పుడే తల్లిదండ్రులను కోల్పోయిన వీరయ్యను చేరదీసింది పార్వతమ్మ. పాలతో పాటు ప్రేమను పంచి, అన్నంలో ఆప్యాయత కలిపి పెద్దజేసింది.

ఆమెకేమాత్రం తీసిపోకుండా వీరయ్య ఆస్తులను చక్కపెట్టారు గౌరీపతిగారు. తన భూములతోపాటు పైసా పైసాకు లెక్క చూపించారు. యుక్తవయసు రాగానే వీరయ్యకు అప్పగించారు. వివేక్ వీరయ్య కంటే ఐదేళ్ళు పెద్ద. అప్పుడు చదువు నెపంతో, ఇప్పుడు ఉద్యోగరీత్యా తల్లిదండ్రులకు దూరంగా ఉన్నాడు.

వీరయ్యకెప్పుడూ చదువులో ఆసక్తి లేదు. స్కూలు పైనల్తో చదువైందనిపించి, గౌరీపతిగారికి చేదోడు వాదోడుగా ఉంటున్నాడు. తన పనులతోపాటు గౌరీపతిగారి సేద్యం కూడా చూస్తున్నాడు. మొన్న వైశాఖంలో పెళ్లయింది.

ముంబయిలో గణపతి ఉత్సవాలు ఆర్భాటంగా ఉంటాయని వివేక్ మరీ మరీ బలవంతం చేస్తే భార్యను వెంటబెట్టుకుని వచ్చాడు వీరయ్య.

ఆఫీసుకు సగం దినం సెలవు పెట్టి వచ్చాడు వివేక్. అతిథుల్ని లాల్బాగ్ తీసుకెళ్లాడు. అక్కడ ఇరవై నాలుగడుగుల గణపతి విగ్రహం పెట్టారు. విపరీతమైన జనసందోహం. చాంతాడంత క్యూలో నిలబడితే మధ్యరాత్రి దాటవచ్చు అని, ఐదు రూపాయల విరాళం టికెటు తీసుకుని స్పెషల్ దర్శనం చేసుకున్నారు. సంగీతంతో పాటు వెలిగి ఆరిపోయే “మ్యూజికల్ లైట్స్” కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలుపుతున్నాయి. ఎక్కడ చూసినా అట్టహాసం, కోలాహలం. ఓ పక్క ఆర్కెస్ట్రా జరుగుతోంది. గణేష్ గల్లీ, చింఛోకిలీ గణపతి విగ్రహాలను కూడా చూసి చెంబూరు బయలుదేరారు. ముంబయిలో అత్యధిక వ్యయంతో నిర్వహింపబడుతున్న ఉత్సవం చెంబూరులో ఉంది. నగరంలోని పలు ప్రాంతాలవారే కాక బయటి ఊళ్ళనుంచి కూడా వస్తారు జనం ఆ గణేషోత్సవం చూడటానికి.

“సార్వజనీక గణేషోత్సవాలను మొదలుపెట్టింది లోకమాన్య బాల గంగాధర తిలక్. బ్రిటిష్వారి కళ్ళు కప్పడానికి, రాజకీయ సభలను సమావేశాలకు మతం రంగు పులిమాడు తిలక్. పది రోజుల పాటు జరిగే ఉత్సవాలలో, జనరంజనంతో పాటు, జనచైతన్యం కూడా తీసుకువచ్చాడు తిలక్. తెల్లవాడి చాపకింద నీరులా పాకి, స్వాతంత్ర్యోద్యమానికి ఊపిరిపోశారు ఈ ఉత్సవాల ద్వారా. అంత చరిత్రాత్మకమైన ఉత్సవాలు గత రెండు దశాబ్దాలుగా వెర్రితలలు వేస్తున్నాయి. వీటి నిర్వహణ ఒక వ్యాపారం అయింది. గూండా, గ్యాంగులకు తమ సత్తా నిరూపించుకునే పరికరమైంది. సినిమా, సిగరెట్లు, గుట్కా మరియు ఇతర వ్యాపారస్తుల నుండి ఎక్కువ మొత్తంలో విరాళాలు వసూలుచేసి వారి ఉత్పత్తుల ప్రకటనలు భారీ బ్యానర్ల ద్వారా, రోడ్డు మొత్తం ఆక్రమించుకున్న కమాన్ల ద్వారా ప్రదర్శిస్తారు. సినిమాలు, ఆర్కెస్ట్రాలు, నాటకాలు, బ్రేకు డాన్సులు మొదలైన ప్రోగ్రాములు పెడతారు. ప్రతిచోటా ఆర్భాటం, అట్టహాసమే తప్ప భక్తిభావం మచ్చుకైనా కానరాదు. ఈ ప్రవాహంలో పడి నవ యువకులు పెడత్రోవ పడుతున్నారు. అదే సంస్కృతిలో కొట్టుకుపోతున్నారు” బస్సు ప్రయాణంలో వివరించాడు వివేక్.

చెంబూర్లో ఢిల్లీ ఎర్రకోటను పోలిన ప్రవేశద్వారం స్వాగతం పలికింది. కోటి రూపాయలకు మించిన ఖర్చుతో, ఓ మాఫియా గ్యాంగ్ ఆధ్వర్యంలో నిర్వహింపబడుతున్న

కేళీ విలాసమది. అక్కడ స్పెషల్ దర్శనం ఖరీదు పది రూపాయలు! అవసరానికి మించిన ఆడంబరానికి వెగటు పుట్టింది వీరయ్య జంటకు. బయటి నుండే దండంపెట్టి ఇంటిముఖం పట్టారు.

మర్నాడు తనకు సెలవు దొరకనందున, పర్యాటక శాఖ వారి “ముంబయ్ దర్శన్” బస్సు టిక్కెట్లు తీసిచ్చాడు వివేక్. అతని కంపెనీ ఉంటే బాగనిపించినా, అనుకోని ఏకాంతం వారిని ఆనందపర్చింది. తమను గుర్తుపట్టేవారు లేరు, అందుకని చేతులు పట్టుకుని చెట్టపట్టాలు వేసుకుని ముంబయంతా తిరిగారు వీరయ్య, అంబిక.

ప్రత్యేక మహారాష్ట్ర ఆందోళనలో అసువులు బాసిన వీరుల స్మృతి చిహ్నం, ఫ్లోరా ఫౌంటెన్లో చూసి వారి కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. గేట్ వే ఆఫ్ ఇండియా, తాజ్ హోటల్స్ దగ్గర ఫోటోలు తీసుకున్నారు. మెరీన్ డ్రైవ్లోని మత్స్యాలయంలో వందలకొద్ది ఉన్న రంగు రంగుల జలచరాలను తిలకించి ముచ్చటపడ్డారు. కమలా నెహ్రూ పార్క్లోని బూట్ హౌస్ ఎక్కి చిన్న ప్లిలల్లా కేరింతలు కొట్టారు. ఆ ఎత్తైన ప్రదేశం నుండి చౌపాటి మొదలు నారిమన్ పాయింట్ కఫ్ పరేడ్ వరకు సాగిపోయిన సాగరాన్ని, ఆకాశాన్ని అంటుకుంటాయేమో అనేట్టుండే భవనాలను చూసి పరవశించారు. వందల సంఖ్యలో బారులుతీరి, చీమల్లా నడుస్తున్న కార్లను, బస్సులను చూసి అబ్బురపడ్డారు. హ్యంగింగ్ గార్డెన్స్లో కాసేపు కూర్చుని, కూడా తెచ్చుకున్న ఫలహారం భుజించారు. పానీపురి తిన్నారు. మహాలక్ష్మి మందిరంలో దేవి ముందు సాష్టాంగ నమస్కారం చేశారు. ఇస్కాన్ క్రిష్ణ మందిరంలో భక్తితో పరవశులైన విదేశీయులను చూసి ఆశ్చర్యపడ్డారు. గుండు గీసుకుని మద్దెల వాయిస్తూ క్రిష్ణ స్మరణ చేసే తెల్ల యువతీ యువకులను చూసి నోరు తెరిచారు.

దేశ ఆర్థిక రాజధానిలో అనంతమైన సాగరంతో పాటు అంతులేని జన సమూహాన్ని చూసి ముక్కున వేలేసుకున్నారు. ముంబయిలో డబ్బు సంపాదించడమే కాదు, దాన్ని నీళ్లలా ఖర్చు పెట్టవచ్చని తెలుసుకున్నారు వీరయ్య, అంబిక.

అసలే ముభావంగా ఉన్న సునీతను ఇంకా ఇబ్బంది పెట్టకుండా రాత్రి భోజనం కూడా బయటే కానిచ్చి, ఘాట్కోపర్లోని వివేక్ ఇంటికి చేరుకున్నారు. పొద్దున ఆ మాట చెప్పినప్పుడు మొహమాటానికి కూడా బయట ఎందుకు భోంచేసి వస్తారని అనలేదు సునీత.

వీరయ్య దంపతులను “చత్రపతి శివాజి టర్మినస్” (వి.టి.) స్టేషన్లో “హైద్రాబాద్ ఎక్స్ప్రెస్” ఎక్కించాడు వివేక్. ప్రత్యేకంగా పిలిచి, ముంబయి రప్పించి, వారికి సరియైన ఆతిథ్యం ఇవ్వలేకపోయినందుకు దోషిగా ఫీలయ్యాడతను. తన మాతాపితలు జ్ఞప్తికి వచ్చి కళ్ళకు నీళ్లొచ్చాయి.

“మా వాళ్లకు మీరే దిక్కు. ఇక్కడి విషయాలు మనసులో పెట్టుకోకుండా ఎప్పటివలెనే వారిని కనిపెట్టుకుని ఉండండి” మాటలు పెగలడం భారం కాగా దగ్గుత్తికతో అన్నాడు వివేక్. వీరయ్య, అంబికల కళ్ళు కూడా అశ్రువులతో మసకబారాయి.

“నువ్వేం బెంగ పెట్టుకోవద్దు వివేక్! నన్ను కనకున్నా వారే నా జననీ జనకులు. నాలోని ప్రతి రక్తం బొట్టు పార్వతమ్మగారి చలవే. ఇక బాబాయిగారే నన్ను చేరదీయకపోతే మా బంధువులు ఆస్తిని ఏం చేసేవారో! ఇప్పుడిలా సుఖంగా బతుకుతు వెళ్లదీస్తున్నామంటే అది మీ వాళ్ళు పెట్టిన బిక్షే. అలాంటప్పుడు నీవింతగా చెప్పాలా? వారు ఏమాత్రం బాధ

పడకుండా చూడటం నా కనీస కర్తవ్యం. వారిని కంటికి రెప్పలా కాపాడటం నా విద్యుక్త ధర్మం. సిటీలో ఉండే వారి సాధక బాధకాలు మాకు తెలియవా? నువ్వు మనసు కష్టపెట్టుకోవద్దు. దీపావళి సెలవుల్లో అందరూ ఊరికి రండి. హాయిగా గడుపుదాం” వీరయ్యతో పాటు అంబిక కూడా చేతులు జోడించింది.

రైలు కనుమరుగయ్యేదాకా చేయి ఊపుతూనే ఉన్నాడు వివేక్.

కొత్త జంటకు అపరిచిత జనం మధ్య మళ్ళీ “ఏకాంతం” లభించింది. ఎక్కడెక్కడో తిరిగి సంభాషణ సునీతవైపు మళ్ళింది.

“ఇంతకు ముందు ఎంతో ఆదరంతో చూసిందన్నారు?”

“అవును అంబీ, నా కదే ఆశ్చర్యంగా ఉంది. ఐదేళ్ల క్రితం నేను ముంబయి వచ్చినప్పుడు వివేక్ వారం రోజులు సెలవు పెట్టాడు. అప్పుడు వారున్నది ఒంటి గది ఇంట్లో, అదే హాలు, వంట గది, పడక గదిగా వాడేవారు. నాకు అటకపై పడక ఏర్పరిచారు. వారా కొత్తగా పెళ్లయినవారు. వారి మధ్య ఆ ఇరుకు గదిలో ఉండటం నాకే మొహమాటమైంది. వారు మాత్రం చాలా ఆప్యాయంగా ఆతిథ్యమిచ్చారు. నాతో పాటు స్వయంగా వచ్చి అన్నీ చూపించారు. వారి పుట్టు పూర్వోత్తరాలు వివరించారు. సునీతగారు కూడా ఓ సోదరిలా వారం రోజులు చేసిన వంటకం మళ్ళీ చేయకుండా కడుపు ఉబ్బిపోయేట్టు విందు భోజనాలు అమర్చారు. అందుకే ఆవిడ ఈసారి ప్రవర్తనను జీర్ణం చేసుకోలేకపోతున్నాను” వీరయ్య వివరించాడు.

“సునీతగారి ప్రవర్తన కొంత అర్థం చేసుకున్నాను. మీరు ఇంతకుముందు వచ్చినపుడు ఆవిడ కూడా ముంబయికి కొత్తే, మిమ్మల్ని చూసేసరకి ఊరి నుంచి అత్మబంధువు వచ్చినట్టనిపించి ఉంటుంది. ఇప్పుడో? వారి పెళ్లై అయిదు సంవత్సరాలైంది. ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టారు. భర్తకు ప్రమోషనొచ్చింది. హోదా పెరిగింది. నాలుగు గదుల క్వార్టరు దొరికింది. వీటన్నిటితో ఆవిడలో మార్పు వచ్చింది. స్వార్థం చోటు చేసుకుంది. దర్పం వచ్చింది. ఆమె హై సొసైటీలో చేరింది. ఎంతయినా మనం పల్లెటూరివాళ్లం. వారికి తూగుతామా?” బి.ఏ.(సైకాలజీ) చేసిన అంబిక విశ్లేషణ.

“అంటే ఇంటి వైశాల్యం పెరగటంతో పాటు హృదయం కుంచించుకు పోయిందంటావ్?”

“హృదయం కంటే, మనసు కుంచించుకు పోయిందంటాను. ఆమె హృదయంలో మనకు స్థానం ఉన్నట్టు లేదు. ఆమె పిల్లలు, వారి భవిష్యత్తుపై దృష్టి మరలించింది. ఆ మాత్రం స్వార్థం అసహజమేమీ కాదు. అదీకాక ఇప్పుడామె ముంబయిలో పాతబడింది. పై మెట్టునున్న వారితో స్నేహాలు, పరిచయాలు పెరిగాయి. ఇక మనమెలా ఆమె కంటికి ఆనుతాం?”

“మన వాళ్లు రమ్మని ఎంతో బలవంతం చేశారు కదా అని మనం వచ్చాం? ఓ వారం రోజులు మనతో సఖ్యతతో ఉంటే ఏం పోయేది? నీవు వంటలో సహాయం చెయ్యబోతే నిరాకరించింది. పిల్లలకు చదువు చెప్పతానంటే వద్దంది. పొమ్మనలేక పొగ పెట్టినట్టు, సూటి పోటి మాటలు. నాకు మాత్రం చాలా బాధ కలిగింది” వీరయ్య తన మనసులోని మాట చెప్పాడు. అభిమాన ధనుడాయె!

“వివేక్ గారు పాపం చాలా నలిగిపోయారు. ఆయన ముఖం చూసేనా మీరు ఆ విషయాలు మరిచిపోవాలి. ఆ, మనం హైద్రాబాద్ లో రెండురోజులుండి నాగార్జునసాగర్ వెళ్ళామా?” విషయాన్ని వేరేదారికి మళ్ళించింది అంబిక.

ఇక్కడ వివేక్ కూడా మధనపడుతున్నాడు. చిన్నప్పటి నుంచి కలిసి మెలసి ఉన్న స్నేహితుడు పెళ్ళి చేసుకుని భార్యతో సహా తన ఇంటికి వస్తే వారికి సరైన ఆతిథ్యం ఇవ్వలేకపోయానే అని చింతించాడు. సునీత ఈ విషయంలో తనకు సహాయం చేయలేదే అని బాధ పడ్డాడు.

పిల్లల పరీక్షలయ్యాయి. ఓ ఆదివారం బోరీవలీ నేషనల్ పార్క్ వెళ్ళారు. వివేక్ కుటుంబం చిన్న ట్రైన్లో కూచుని పార్కు చుట్టూ తిరిగారు. బోటింగ్ చేశారు. తెచ్చుకున్న ఫలహారాలు భుజించి పచ్చిక బైల్లో కూచున్నారు. పిల్లలు జారుడు బండలపై జారుతుంటే ఎంతో ఆనందంగా ఉంది. భార్య మూడ్ బాగుండడం చూసి గొంతు సవరించుకున్నాడు వివేక్. “సునీ, నువ్వేం అనుకోనంటే నేనో మాట చెప్పనా?”

“నేననుకున్నా మీకేం పట్టదు కదా? చెప్పండి” సునీత టోన్ మారింది.

“ఇదిగో నువ్వలా బిర్రదీసుకుంటే నేనేం మాట్లాడను” గారం పోయాడు వివేక్.

“నేనేం అనుకోను. చెప్పండి” శాంతంగా అంది సునీత.

“చూడు సునీ నన్నపార్థం చేసుకోవద్దు. నీకు పేర్లు పెడుతున్నాననుకోవద్దు. నా మాటలు సావధానంగా విని సావకాశంగా ఆలోచించు, అప్పుడు నా బాధ నీకర్థమౌతుంది.”

ప్లాస్టులో నుండి కాఫీ పోసుకుని తాగుతూ కొనసాగించాడు.

“వస్తూ పోతుంటేనే బంధుత్వాలు గట్టి పడతాయి. ఇక్కడ బంధుత్వమంటే రక్తసంబంధం మాత్రమే కాదు. దానికి మించిన స్నేహానికీ అది వర్తించవచ్చు. ఖర్చుకో, శ్రమకో ఓర్పుకోక మాట పారేసుకుంటే మనసులు విరుగుతాయి. సంబంధాలు దూరమవుతాయి. అప్పుడు మన సంపాదనకు, ఆస్తికి, ఐశ్వర్యానికీ అర్థం ఏమిటి? ఎప్పుడూ మన వైపు నుండే కాక ఎదుటివారి పరంగా కూడా ఆలోచించాలి. అప్పుడు అపోహలకు, అపార్థాలకు ఆస్కారముండదు. మనకు చాలా కావలసిన వీరయ్య భార్య అంబిక కొత్తగా పెళ్ళై మనింటికి వచ్చింది. చదువుకున్న పిల్ల. తాను పట్టాపుచ్చుకున్నా, మెట్రిక్ వరకు మాత్రం చదివిన వీరయ్యను వివాహం చేసుకుంది. నువ్వు డిగ్రీ హోల్డర్వే. అందుకని మీ ఇద్దరిమధ్యా పరస్పరావగాహనకు ఆటంకం లేదు. ఐనా నీ పుల్లవిరుపు మాటలతో ఆమె మనసు గాయపర్చావు. వాళ్ళు వినాలని, కావాలనే నాతో గొంతు పెంచి గొడవ పెట్టుకున్నావు.”

“మీకు గొంతు మాత్రమే తెలిసింది, కాని నేనెందుకు అలా అనవలసివచ్చిందో ఆలోచించారా?”

“అన్నీ ఆలోచించే నీతో ఇలా మనసు విప్పి మాట్లాడుతున్నాను. పిల్లల చదువు పట్ల నీ శ్రద్ధను అర్థం చేసుకోగలను. వంటలోనో, వారికి చదువు చెప్పడంలోనో అంబిక సహాయం తీసుకుంటే పోయేది. ఆమె చేస్తానని ముందుకు వచ్చినా తిరస్కరించావు. మనం ఊరికి వెళ్ళిన ప్రతిసారి వీరయ్య మనకు చేసిన సేవ జ్ఞప్తికి తెచ్చుకో. మన పూజలకని, నోములకని ట్రాక్టర్లో తిప్పడం, కూరగాయలు ఇవ్వడం, నువ్వులు, చింతపండు మొదలైన దినుసులు ముంబయికి తీసుకువెళ్ళమని ఇవ్వడం. ఇవన్నీ ఎలా మరిచావు? పదిరోజులకే

విసుగు చెందావు కాని వారో? కొడుకునైన నేను ఇక్కడున్నా, మా వారికి కొడుకై అండగా నిలిచాడు వీరయ్య, అతని రుణం మనం ఎలా తీర్చుకోగలం? చదువుతో పాటు సంస్కారం పుణికిపుచ్చుకున్న అంబిక కూడా తన భర్తకు, అతని ఇష్టానిష్టాలకు అనుగుణంగా నడుచుకుంటోంది. తలుపులు మూసి ఉండే ప్లాటు సంస్కృతిలో పడి హృదయం కూడా మూసుకుంటే ఎలా? పరాయివారిని సమర్థిస్తూ, ఇంట్లో గొడవ చేస్తున్నాననుకోక నిదానంగా ఆలోచించు" వివేక్ ముగించాడు.

సునీత మౌనంగా బయలుదేరడానికి లేచింది.

అంబికను, వీరయ్యను క్షమించమని సునీత ఉత్తరం రాసిందని వీరయ్య జాబు చదివితేగాని తెలియలేదు వివేక్కు.

ఆకాశం నిర్మలంగా ఉంది!

